

[Sneum.]

jeg gaar ud fra, at Folketingets Medlemmer er bekendt med Statsregnskabet og Statsrevisorernes Betænkning, og at de ogsaa har gennemset den Betænkning, Folketingsudvalget har afgivet; jeg skal derfor kun ganske kort pege paa enkelte Ting.

Under § 2 D., Statens Opmudringsmateriel, er det oplyst, at man har haft en Indtægt paa 125 Kr., der hidrører fra Salget af en af Statens Skibstilsyns kondemneret Motorbaad. Statsrevisorerne gør med Rette opmærksom paa, at der burde have været søgt Tilladelse paa Tillægsbevillingsloven til Oprettelse af en ny Konto: Salg af Aktiver, hvor Salget af Motorbaaden rettelig burde have været posteret.

Under § 21, der angaar Undervisningsministeriet, oplyses det, at Statsbiblioteket i Aarhus i Kontorudgifterne har fradraget et Beløb af 1 338 Kr. 95 Ø., som er indgaaet ved Salg af Kataloger m. m. Statsrevisorerne er af den Opfattelse, at et saadant Beløb fremtidig bør opføres paa Indtægtsiden mod en eventuel tilsvarende Forhøjelse af den paagældende Udgiftskonto. Denne Betragtning er selvfølgelig rigtig.

Under § 23, der angaar Marineministeriet, er Løn til Arbejdere paa Helligdage og Sygedage samt Feriebetaling overskredet med 47 135 Kr. 01 Ø. Bevillingen er paa 135 000 Kr. Under samme Paragraf og samme Ministerium er der en Merudgift paa 7 191 Kr. 13 Ø. til Marinestabens taktiske og strategiske Virksomhed m. m. Bevillingen er her 28 500 Kr. Til begge disse Overskridelser burde der have været søgt Tillægsbevilling.

De 4 Eksempler, jeg her har fremdraget, viser, at der endnu er flere Steder indenfor Administrationen, hvor man ikke er helt fortrolig med, at Bevillingsmyndigheden ligger hos Rigsdagen. Gang paa Gang har vi her i Rigsdagen krævet denne Kendsgerning respekteret af Administrationen. Hver Gang Statsregnskabet foreligger til Godkendelse, er der fremført Eksempler paa Overgreb fra Administrationens Side. Rigsdagen kan ikke finde sig i, at man indenfor visse Administrationsgrene gør, som man vil, uden Hensyn til Finansloven og til Rigsdagen. Folketingets Udvalg er ganske enig med Statsrevisorerne i at paatale disse Ting, og jeg vil henstille til de paagældende Ministre at tage fat med kraftig Haand og belære Administrationen om, at Bevillingsmyndigheden ligger hos Rigsdagen og ikke hos Administrationen.

Side 86—87 i Betænkningen findes et interessant Uddrag af 2det Hovedrevisorats

Beretning om de Forhandlinger, der har været ført med Post- og Telegrafvæsenets Direktorat om Trykning af Frimærker til en rimelig Pris; Hovedrevisoratet siger, at N. N.s Bogtrykkeris Forhold til Postvæsenet faktisk havde udviklet sig til en Slags Monopolstilling, og bl. a. af den Grund føler Hovedrevisoratet sig foranlediget til at skride ind; det hedder i Betænkningen saaledes:

„Da Generaldirektoratet har erklæret, at der paatænkes en Nyordning af hele Frimærkefremstillingen, har man foreløbig herfra stillet Sagen i Bero, idet man dog underhaanden har pointeret sin Anskuelse af Nytten af en Udbydelse.“

Jeg ved ikke, hvorfor man fra Hovedrevisoratets Side undlader at opgive det paagældende Firmas Navn, men betegner det Firmaet N. N. I øvrigt er Rigsdagen selvfølgelig interesseret i, at Staten faar sine Frimærker fremstillet saa billigt som muligt, og man kan vel ogsaa være tilfreds med — det tror jeg da, man fra alle Sider kan være tilfreds med —, at Hovedrevisoratet har taget et Initiativ i denne Sag.

Endvidere har 2det Hovedrevisorat haft en Forhandling med Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet i Anledning af, at der ved flere Arbejder og Leverancer, ofte til ret store Beløb, kun var indhentet eet Tilbud. Generaldirektoratet har derfor erklæret,

„at man i de senere Aar i stigende Omfang har anvendt Hovedregelen om Indhentning af flere Tilbud“, og at man endog har anmodet vedkommende Virksomheder indenfor Post- og Telegrafvæsenet om i størst mulig Udstrækning at følge denne Hovedregel. Der er sikkert heller ingen Tvivl om, at det er heldigt for Statens Økonomi, om Ledere af Statens Virksomhed vilde følge denne Praksis, og det er derfor anerkendelsesværdigt, at Hovedrevisoraterne har Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold.

I en Beretning fra 3die Hovedrevisorat, der findes Side 241 i Betænkningen, angaaende Grønlands Styrelse, meddeles det, at man ved Gennemgang af Styrelsens udestaaende Fordringer pr. 31. Marts 1930 har bemærket,

„at Styrelsen har forskellige Debitorer, som for enkeltes Vedkommende gennem adskillige Aar har skyldt ret betydelige Beløb, hvoraf der i øvrigt ikke er beregnet Renter“.

Beretningen siger ikke noget om, hvem de forskellige Debitorer er, men